

Sygn. akt III U 469/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 października 2012r.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Ostrołęce Wydział III

w składzie:

Przewodnicząca: SSO Bożena Bielska

Protokolant: st.sekr.sądowy Anna Rogalska-Ciak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 23 października 2012r. w O.

sprawy z odwołania A. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o rentę inwalidy wojennego

na skutek odwołania A. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 14.06.2012r. **nr** (...)

orzeka:

oddala odwołanie.

/-/na oryginale właściwy podpis

Na skutek apelacji A. G. Sąd Apelacyjny w Białymstoku,

III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 29.01.2014r., sygn. akt III AUa 942/13:

oddala apelację.

/-/na oryginale właściwe podpisy

UZASADNIENIE

W dniu 22.06.2012r. A. G. wniósł odwołanie od decyzji ZUS z dnia 14.06.2012r., odmawiającej mu przyznania prawa do renty inwalidy wojennego.

W odpowiedzi na odwołanie ZUS wniósł o jego oddalenie. W uzasadnieniu wskazał, iż A. G. nie spełnia przesłanek do przyznania dochodzonego świadczenia, gdyż ze złożonego przez niego oświadczenia wynika, że uraz, którego doznał, miał miejsce w czasie, gdy był dzieckiem, tj. w wieku 5 lat. Zdaniem ZUS w sprawie nie są więc spełnione przesłanki określone w art. 6 ust. 1 i ust. 2 i art. 7 ustawy z dnia 29.05.1974r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin, dlatego zaskarżona decyzja jest prawidłowa.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Z akt ZUS wynika, że A. G. pobiera rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy i emeryturę.

Zaskarżoną decyzją z dnia 14.06.2012r. ZUS odmówił A. G. przyznania prawa do renty inwalidy wojennego.

Ponieważ Sąd kontroluje w/w konkretną decyzję ZUS, rozstrzygnięcie w sprawie zależało od oceny, czy odwołujący spełnia przesłanki do przyznania w/w świadczenia.

A. G. składając w organie rentowym wnioski o przyznanie renty inwalidy wojennego oraz w toku postępowania sądowego powoływał się na fakt, iż jest niezdolny do pracy na skutek zdarzenia mającego miejsce w czasie II wojny światowej, gdy miał 5 lat (oświadczenie k. 3v akt OZiW 5030128). Przed Sądem zeznał, że mieszkał wówczas z rodzicami we wsi W. lub S., szedł do wsi B., miał przekazać sołtysowi kartkę, żeby powiadomił wszystkich ludzi, iż będą przeszukiwać domy, czy nie ukrywają się Niemcy. W lesie byli żołnierze radzieccy, żołnierz zobaczył, że ktoś idzie i zaczął strzelać mu pod nogi, zobaczył to oficer i zabronił mu strzelać. Odwołujący zeznał, iż doszedł do wsi B., lecz zdarzenie to odbiło się na jego zdrowiu, po zdarzeniu stracił mowę, nie mówił kilka dni, a gdy ją odzyskał, była już zniekształcona i od tego momentu do dnia dzisiejszego jąka się, żyje w lęku, strachu, gdyż np. w czasie odpustu, jak wystrzeli jakiś „korek”, to on bardzo się boi (k. 15-16a.s.).

W ocenie Sądu w świetle w/w niespornych okoliczności zdarzenia należy uznać, iż nie są spełnione przesłanki wymagane do przyznania odwołującemu prawa do renty inwalidy wojennego.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 29.05.1974r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin (t.j. Dz.U. z 2010, Nr 101, poz. 648), inwalidą wojennym jest żołnierz, który został zaliczony do jednej z grup inwalidów wskutek inwalidztwa powstałego w związku z działaniami wojennymi lub mającymi charakter wojennych w czasie:

1) pełnienia w okresie wojny 1939-1945 służby w Wojsku Polskim, w polskich formacjach wojskowych przy armiach sojuszniczych oraz w oddziałach ruchu podziemnego lub partyzanckiego prowadzących na obszarze Państwa Polskiego walkę z hitlerowskim okupantem;

2) uczestniczenia w walkach z oddziałami (...)Armii oraz grupami W..

Za inwalidę wojennego uważa się również żołnierza mającego obywatelstwo polskie, który został zaliczony do jednej z grup inwalidów wskutek inwalidztwa powstałego w związku z działaniami wojennymi lub mającymi charakter wojennych w czasie pełnienia w okresie wojny 1939-1945 służby w Armii Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich oraz w innych armiach sojuszniczych, a także w oddziałach antyfaszystowskiego ruchu podziemnego lub partyzanckiego działających na obszarze innych państw (art. 6 ust. 2).

Zgodnie z art. 7 w/w ustawy za inwalidztwo powstałe w związku z działaniami wojennymi lub mającymi charakter wojennych uważa się inwalidztwo będące następstwem zranień, kontuzji i innych obrażeń lub chorób doznanych:

1) w walce z wrogiem;

2) na froncie lub w związku z pobytem na froncie;

3) wskutek wypadku pozostającego w związku z pełnieniem czynnej służby wojskowej w czasie określonym w art. 6;

4) w związku z pobytem w niewoli lub w obozie dla internowanych;

5) w związku z udziałem w ruchu podziemnym lub partyzanckim oraz z pobytem w niewoli, w obozach koncentracyjnych lub w więzieniach za udział w tym ruchu.

Przepis art. 8 w/w ustawy stanowi zaś, że za inwalidę wojennego uważa się również osobę mającą obywatelstwo polskie, która została zaliczona do jednej z grup inwalidów z tytułu inwalidztwa będącego następstwem zranień lub kontuzji doznanych w związku z:

- 1) pełnieniem służby w wojskowych oddziałach ludowych w czasie wojny domowej w Hiszpanii lub w okresie internowania w następstwie tej służby;
- 2) udziałem w obronie Poczty G. we wrześniu 1939 r. i w walkach o C. w lutym 1945 r.;
- 3) uczestnictwem w konwojach w okresie wojny 1939-1945 w charakterze członka załóg handlowych statków morskich;
- 4) udziałem w Powstaniu (...) oraz Powstaniach (...);
- 5) rozminowywaniem kraju w czasie pełnienia służby w Siłach Zbrojnych Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej po zakończeniu wojny 1939-1945.

W świetle powyższych przepisów należy zdaniem Sądu uznać, iż ZUS prawidłowo odmówił odwołującemu prawa do renty inwalidy wojennego.

Z zeznań A. G. wynika bowiem, że zdarzenie, które wskazuje jako podstawę swoich roszczeń, miało miejsce w innych okolicznościach niż określone w art. 6-8 ustawy o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin. Odwołujący był wówczas dzieckiem, jak sam wskazał w oświadczeniu w ZUS, miał wówczas 5 lat, nie był więc żołnierzem w rozumieniu art. 6 w/w ustawy. Nie można też uznać, że walczył z wrogiem, gdyż w zdarzeniu brał udział żołnierz armii radzieckiej, a nie niemieckiej. Odwołujący nie brał też udziału w ruchu podziemnym czy partyzanckim. Przedmiotowe zdarzenie nie mieści się też w przypadkach enumeratywnie wskazanych w art. 7 pkt 2-5 i art. 8 ustawy o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin.

Wobec nie spełnienia w/w przesłanek w sprawie nie ma znaczenia okoliczność, czy skutek przedmiotowego zdarzenia A. G. jest niezdolny do pracy, dlatego Sąd nie prowadził postępowania w tym kierunku i nie dopuszczał dowodu z opinii biegłych lekarzy.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, iż zaskarżona decyzja ZUS prawidłowo odmawia A. G. prawa do renty inwalidy wojennego, dlatego jego odwołanie od decyzji z dnia 14.06.2012r. w oparciu o art. 477¹⁴ § 1 kpc zostało oddalone.